WESTERN

DIME NOVELL

36

ADUCEŢI-MI CAPUL LUI LESTER QUINN

de Pete Hackett

PETE HACKETT

ADUCEŢI-MI CAPUL LUI LESTER QUINN

aventuri ale LUI VINCE McQuade
Vol. 2

TRADUCERE DE PETRE ISTRATE

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

PETE HACKETT

ADUCEŢI-MI CAPUL LUI LESTER QUINN

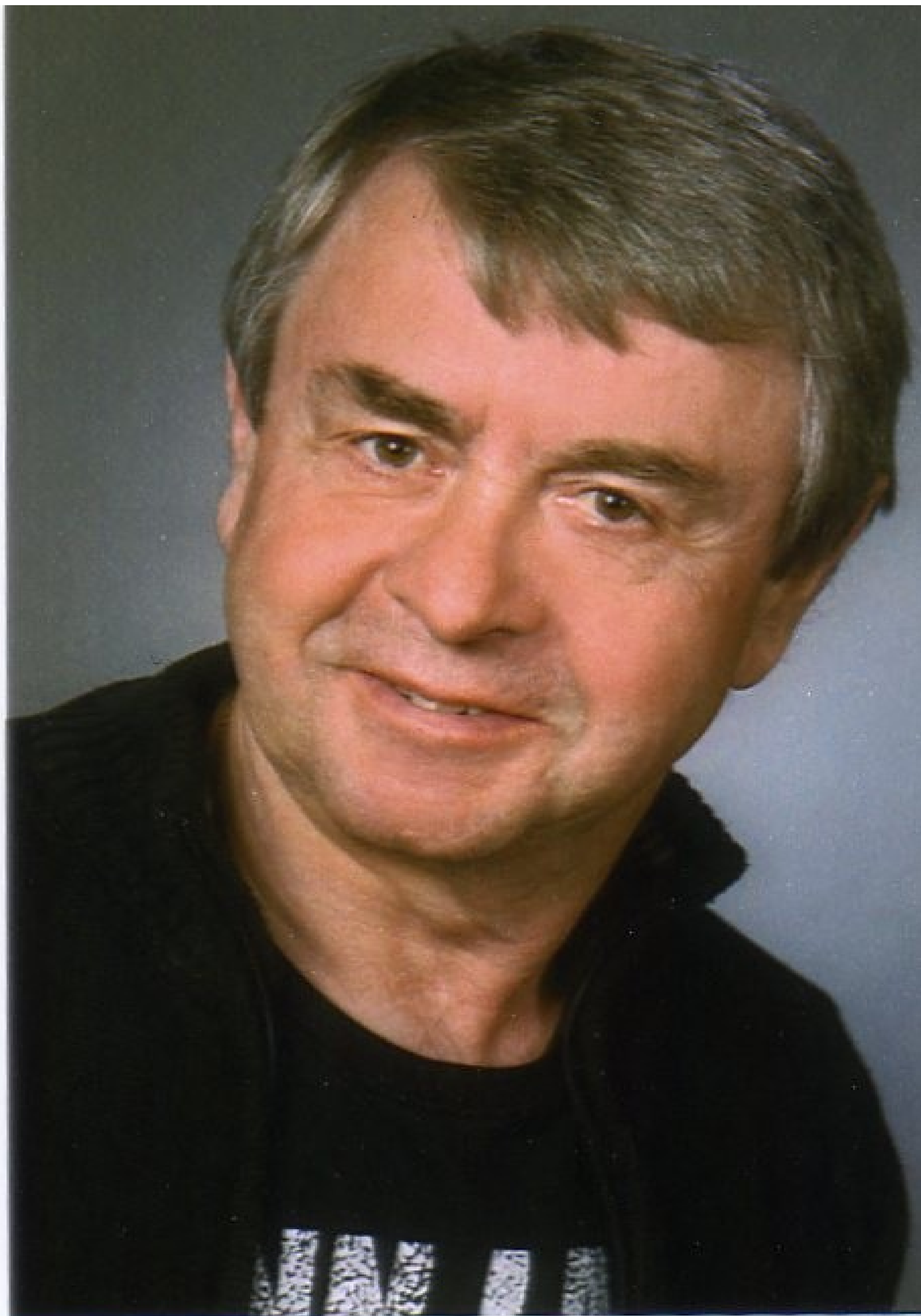
DER KOPFGELDJÄGER
(VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE)

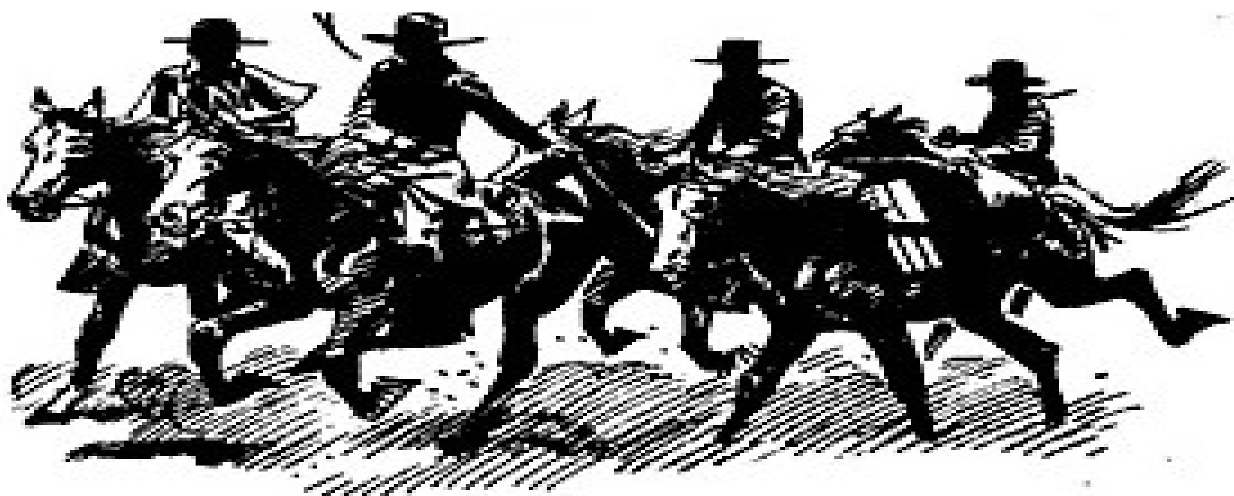
Volumul 2

DER KOPFGELDJÄGER – Un serial de romane western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

ISTRATE PETRU – TRADUS ŞI REVIZUIT – 28.11.2016

PETE HACKETT

Capitolul 1

Vince McQuade intră zornăind din pinteni în biroul şerifului din Phoenix. Aerul din încăpere era stătut şi pe fereastra prăfuită zburau muştele de sus în jos. Muşte moarte zăceau pe pervaz. Ceasul de pe perete ticăia monoton.

– Buna ziua, salută McQuade.

Tom Benedikt, şeriful oraşului îşi fixase privirea către vânătorul de recompense, părea să-l evalueze şi să-şi facă o imagine asupra lui, apoi dădu din cap şi spuse:

– După cum îmi dau eu seama, dumneata n-ai făcut până aici o călătorie chiar de plăcere, mister. De dumneata este lipit praful pustietăţii. Când un bărbat călăreşte prin acest infern, trebuie să aibă un motiv întemeiat.

Privirea sa deveni întrebătoare.

McQuade îşi împinse pălăria sa, marca Stetson negru de pe frunte, întinse mâna către buzunarul paltonului său maro şi luă o foaie de hârtie mototolită. După ce noul venit a îndreptat-o, i-o înmână şerifului iar acesta îşi aruncă privirea asupra ei. Bărbia sa deveni colţuroasă iar buzele subţiri:

– Mandatul de arestare a lui Lester Quinn, mormăi omul legii în cele din urmă. Presupun că vă doriţi să meritaţi acest premiu.

Şeriful se holbă la faţa lui McQuade.

– Povestiţi-mi ceva despre Quinn, domnule şerif, îl rugase McQuade. În mandatul de arestare scrie că este căutat pentru

omor.

Şeriful se aşeză pe scaunul din faţa biroului:

– Aşezaţi-vă, domnule… ăhh…

– McQuade.

– Sunteţi texan, nu-i aşa? Dialectul dumneavoastră este inconfundabil.

McQuade se aşeză, îndoi înapoi mandatul şi îl puse la loc.

– Vin din regiunea oraşului San Antonio.

Şeriful se rezemă înapoi de scaun şi îşi încrucişă braţele. După ce îşi rosese timp de mai multe secunde buza de jos, începu să zică:

– Quinn l-a împuşcat pe Jack Baldwin din spate. A făcut-o din cauza unei femei, o cântăreaţă. Numele ei este Carrie Sheldon. Aceasta a interpretat şi a cântat în localul Crystal Palace.

– Nu există nici un dubiu cum că Quinn ar putea să fie ucigaşul?

– Nu. El şi Baldwin erau să-şi spargă capetele din cauza domnişoarei. Într-un final au intervenit nişte bărbaţi, care munceau pentru tatăl lui Jack Baldwin. Aceştia l-au bătut jalnic pe Quinn şi l-au aruncat pe stradă. Dar bărbatul nu a înghiţit aşa ceva, iar după 48 de ore l-a împuşcat pe tânărul Baldwin pe o alee întunecată, în piept.

– A fost Quinn urmărit?

– Imediat după comiterea faptei l-am căutat acasă.

– Quinn a negat faptul ca avea ceva în legătură cu acest incident. L-am arestat, dar îl subestimasem pe acest mic bastard. Cu o vicleană împingere în piept mă lăsase jegosul de bastard pentru câteva clipe, lipsit de puteri, timp în care fusese suficient să dispară. Ajutorul de şerif a călărit timp de trei zile prin regiune, cu o poteră. Dar pe Quinn părea să-l fi înghiţit pământul.

Şeriful dădu din umeri.

– În sălbăticie poate să dispară un bărbat ca o picătură de ploaie într-un ocean. Există numeroase ascunzători.

– Deci nu aveţi nici un indiciu despre locaţia lui Quinn, constată vânătorul de recompense.

– Nici cel mai mic indiciu explică şeriful.

– Aţi vorbit cu această Carrie Sheldon?

– Desigur că am interogat-o. Dar nici ea nu m-a putut ajuta.

McQuade se ridică şi se întoarse.

– Recompensa de cinci sute de dolari, pentru capturarea lui Quinn, care a fost stabilită de guvern, nu este totul, McQuade. James Baldwin îl va plăti pe cel care va reuşi sa i-l ducă la picioarele lui pe Lester Quinn mort, cu încă o mie de dolari.

McQuade, care îi întorsese şerifului deja spatele, se uită peste umeri şi spuse:

– Acest James Baldwin pare a fi un om foarte bogat.

– Lui îi aparţin în acest oraş două saloane, un hotel, un grajd luat în chirie şi aprovizionarea cu nutreţ a oraşului. Da, e bogat şi are influenţă. În consiliul orăşenesc are importanţă cuvântul său.

Vânătorul de recompense se puse în mişcare. Vocea şerifului îl mai reţinu însă:

– Încă ceva, McQuade. Mie nu îmi plac oamenii ca dumneata în acest oraş. De dumneata stă lipit mirosul prafului de puşcă şi breasla de oameni pe care o reprezinţi este o garanţie pentru necaz şi supărare. Cu cât o să părăseşti mai repede Phoenix, cu atât o să fiu mai împăcat.

– Vorbe clare, şi pe înţelesul oricui Marshall.

Starea de spirit a lui McQuade scăzuse la punctul zero. Acesta se oprise.

– Dar nu vă faceţi griji. Cum se face întuneric, voi fi din nou plecat.

Vânătorul de recompense îşi luase un imbold şi începu să meargă mai departe. Chiar în spatele lui se închise uşa. Tocurile dure de la cizmele sale de călărit formau un zgomot sec pe cerdac, care se îmbină cu clinchetul pintenilor. McQuade îşi dezlegase calul şi îl duse către stradă. Era cam pe la mijlocul amiezii şi strada principală era plină de viaţă. Sute de zgomote se amestecau şi formau un bâzâit confuz.

După ce îşi lăsase calul în grajd, la adăpost, McQuade se îndreptă către Crystal Palace. Drumul către nobilul edificiu îi fusese descris de către paznicul de la grajd. În clădire era totul era de o fineţe aparte. Din cauza celor opt candelabre, care atârnau de plafon şi ale căror lustre de cristal şlefuite sclipeau în toate culorile curcubeului, avea salonul acest renume.

În jurul acestei ore, aproape că se întâmplase ceva în acest salon de primire. La o masa rotundă stăteau trei bărbaţi şi

conversau în linişte. Un alt bărbat stătea la bar şi privea melancolic în halba sa cu bere.

Şi McQuade se aşeză la bar. Chelnerul veni către el.

– Ce doriţi?

– Un pahar cu apă şi o informaţie.

Sprânceana dreaptă a chelnerului se ridicase.

– Apă?

– Apă, corect.

– Cum consideraţi.

Când chelnerul aduse paharul cu apă, îl întrebă:

– Ce fel de informaţie?

– Unde aş putea să o găsesc pe Carrie Sheldon? Se presupune că lucrează aici.

– Ce aţi dori de la Carrie?

– Trebuie să vorbesc cu ea. Deci...

Faţa chelnerului se blocase.

– Tonul dumneavoastră nu îmi place, străinule.

– Nu am vrut să fiu nepoliticos, mormăi McQuade, având încă nervii agitaţi de la discuţia cu şeriful. Îmi cer scuze dacă am fost puţin aspru.

– E în regulă, se afişă chelnerul paşnic. Carrie poate va dori să ştie, care este motivul pentru care doriţi să vorbiţi cu ea.

– E din cauza lui Lester Quinn.

Chelnerul înghiţi, în sec.

– Îi voi spune lui Carrie. Aceasta are camera de sus.

– Vă mulţumesc.

McQuade îşi luă paharul, se îndreptă către o masă, se aşeză pe un scaun şi îşi întinse picioarele.

Chelnerul ieşi din spatele barului, în faţă şi urcă treptele.

Capitolul II

Carrie Sheldon era o femeie de douăzeci şi ceva de ani, cu păr închis la culoare şi nemaipomenit de drăguţă. Nu exista vreun bărbat, pe care să nu-l vrăjească şi care să nu fie fascinat de aceasta. Faţa ei era simetrică, gura senzuală şi avea foc în ochii ei de culoare brună.

– Doriţi să vorbiţi cu mine despre Lester?

McQuade dădu din cap.

– Vă rog, doamnă, aşezaţi-vă.

Cântăreaţa se aşeză. Aceasta examină cu scepticism faţa bărboasă a vânătorului de recompense.

– Care e motivul pentru care doriţi să discutaţi cu mine despre Lester?

– Acesta este acuzat, că ar fi comis un omor. Pe mandatul de arestare scrie mort sau viu.

Faţa lui Carrie părea să împietrească. Privirea ei deveni rigidă şi în jurul gurii sale se putea observa un rictus amar.

– Sunteţi un vânător de recompense.

Acum se strâmbă cu dispreţ. Cu un imbold brusc se ridică.

– Nu cred că aş dori să discut cu dumneavoastră despre Lester.

Carrie începu să se îndepărteze.

– Aşteptaţi!

– Du-te dracului, domnule! Pe indivizi ca dumneata, care vânează şi omoară oameni pentru bani, îi dispreţuiesc. Cu

siguranţă nu îţi pasă dacă un om este vinovat sau nu.

Ochii ei scăpărau de indignare. Aruncau fulgere pur şi simplu. Trăsăturile ei exprimau o furie fierbinte.

– Îl consideraţi pe Quinn nevinovat?

– Lester nu este un ucigaş, mormăi aceasta.

Flacăra furioasă din ochii ei se stinse. Încordarea mânioasă de pe faţa ei se linişti.

– Chiar dacă totul vorbeşte împotriva lui nu el l-a împuşcat pe Jack Baldwin.

Frumoasa femeie plecă repede către trepte, urcă şi dispăru sus pe coridor. McQuade nu a mai încercat să o reţină. Chelnerul veni la masa lui şi începu să vorbească:

– Ea îl iubeşte pe Lester Quinn. Jack Baldwin umbla după ea, dar aceasta nu se arăta interesată. El nu era obişnuit să fie respins. Deoarece Carrie îl prefera pe Lester, Jack începu să-l urască pe băiat. Jack Baldwin şi câţiva muncitori ai tatălui său l-au bătut aproape până la moarte pe Lester. Majoritatea oamenilor, care îl cunosc pe Lester nu cred, că acesta ar putea fi vinovat. Fratele său…

– Quinn are un frate? McQuade îi tăia vorba bărbatului.

– Da, îl cheamă Mathis. Acesta este convins, că altcineva avea de reglat o socoteală cu Lester şi s-a folosit numai de ocazie pentru a-i arunca şi această crimă în cârcă.

Chelnerul plecă din nou în spatele barului. McQuade bău o înghiţitură din apă, se ridică şi părăsi salonul. Îşi luă apoi calul din grajd. În timp ce călărea pe Main Street (Strada Principală), fu strigat:

– McQuade!

Acesta îşi puse calul în poziţie de aşteptare. Un bărbat înalt, care era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşa albastru deschis, veni de-a dreptul traversând drumul, către el. Era în jurul vârstei de cincizeci de ani şi părul său era încărunţit. Ajuns la McQuade, stătu în faţa lui:

– Şeriful m-a înştiinţat, McQuade.

Vocea lui începu să scadă în intensitate până ce deveni o şoaptă caldă.

– Lester Quinn mi-a împuşcat fiul ca pe un câine râios. Pentru aceasta, trebuie să plătească. O mie de dolari, McQuade! Adu-mi capul lui Lester Quinn şi te plătesc cu o mie de dolari.

Obsesia din ochii lui James Baldwin era înfricoşătoare. O ură fără margini se imprimă în trăsăturile sale.

– La timpul potrivit. O să vă cred, cu siguranţă pe cuvânt, Baldwin, răspunse McQuade, urcă pe şa şi călări mai departe.

Vânătorul de recompense părăsi oraşul Phoenix. În afara oraşului îşi conduse animalul către un deal, pe vârful acestuia se opri, îşi îndreptă calul între tufele înalte, care creşteau aici, şi îl legă de o creangă. Şi el se aşeză pe marginea unei grupe de tufe, pe un bolovan, îşi luă bricheta din buzunarul paltonului, rulă o ţigară şi o aprinse. Trase adânc fumul puternic în plămâni…

Încet trecu timpul. Soarele se îndreptă, fără a putea fi oprit, către vest şi umbrele deveneau lungi. În cele din urmă, se scufundă în spatele dealului. Orizontul se coloră roşu-jeratic. Printre casele din oraş se mişcau valurile gri ale înserării.

Un bărbat, care îşi purta calul de ham, îi trezise curiozitatea lui McQuade. El veni printre două case şi părăsi oraşul către sud. El ocoli coralurile, păşunile, ţarcurile unde erau adăpostite vitele locuitorilor, şi se uită tot timpul împrejur, ca şi cum s-ar fi temut să fie observat. În cele din urmă, se aşeză, îşi îndemnă calul să pornească, care îndată alergă în galop. Călăreţul dispăru în spatele unui val al pământului.

Băiatul păru să se grăbească într-un mod diabolic. Şi părea că se afla într-o misiune secretă, deoarece un bărbat, care nu are nimic de ascuns, nu se asigură continuu din spate.

McQuade era convins de faptul că a venit timpul său. Se ridică, plecă către calul său, îl dezlegă şi se aruncă pe şa. După asta călări înspre locul, în care a văzut călăreţul pentru ultima dată. O urmă se vedea clară în iarba prăfuită şi înaltă până la genunchi.

Intensitatea întunericului se mări. Pe cer străluceau stelele. Acestea luminau noaptea şi McQuade putea să recunoască foarte bine urmele. După ce călărise vreo trei mile, acesta zări din poziţia sa, poalele unui deal, şi o lumină. McQuade călări într-un cerc larg şi se apropie de locul, de unde văzuse lumina, din est. Când se apropiase până la două sute de yarzi, începu să răsune un nechezat vioi.

McQuade ţinu calul, îndreptă animalul către o tufă şi îl legă, îşi scoase arma din apărătoare şi o încărcă. Pentru o secundă, se putu auzi sunetul metalic al cartuşelor în tamburul armei.

Cu ajutorul tuturor avantajelor pe care i le oferea conformaţia terenului care i se iveau, reuşise să se strecoare înainte. Conturul unei colibe lumina din întuneric. Se apropie către ea dintr-o parte.

În faţa colibei stătea un cal înhămat. Un alt cal, care nu avea şa, se afla în interiorul micului gard de lângă colibă. Şi acum păşi un bărbat afară. McQuade îl auzi spunând:

– Te-am avertizat, Lester. Carrie e de părere că acest individ este un câine însetat de sânge, un ogar de vânătoare nenorocit şi extrem de periculos. E sigură că aparţine genului, care prima dată trage şi după aceea pune întrebările. Dispari pentru câtva timp în Mexic şi ştergeţi urmele.

O altă voce răsări, dar bărbatul se afla în colibă şi McQuade nu reuşea să înţeleagă ce vorbeşte.

Tânărul, McQuade era sigur că era vorba despre fratele lui Lester Quinn, se azvârli pe cal, îl trase cu mâna dreaptă şi dădu bice. Praful, în urma tropăitului calului, se ridică, în curând, călăreţul nu mai putea fi recunoscut, decât foarte greu, după care se topi în întuneric. Sunetul izbitor al copitelor se îndepărta repede, devenea din ce în ce mai încet şi se scufundă, în cele din urmă, în linişte.

Tăcut, ca o pumă care se îndreaptă către pradă, McQuade se furişă în continuare. Emoţii puternice îl răscoleau, simţurile sale funcţionau cu acuitate dublă, ceva asemănător animalelor de pradă ieşeau la suprafaţă din el. Nu era dominat de vreun sentiment asemănător fricii. O hotărâre fără compromisuri îi călăuzeau acţiunile.

Capitolul III

LESTER QUINN PĂRĂSI COLIBA. Cu mâna stângă îşi căra şeaua, iar în dreapta îşi purta arma. Hotărâse să urmeze povaţa fratelui său care-l îndemnase să fugă în Mexic după ce aflase că un vânător de recompense era pe urmele sale. Pe uşa cabanei se strecura o geană de lumină care îi puse-n clar în valoare silueta, tânărului de 28 de ani.

Acesta era cuprins de agitaţie şi nerăbdare, stări psihice care-i creau un disconfort aproape fizic şi care-l făcea să fie mereu invadat de grabă şi alertă. Voia aşa cum se întâmplă întotdeauna în atari situaţii să pună grabnic cât mai multe mile între el şi urmăritorul său, vânătorul de recompense. Susurul uşor al vântului părea să umple noaptea. Un liliac îşi croia drum prin aer în căutarea prăzii sale. Întunericul din jur i se părea că este plin de ameninţări potenţiale.

La starea lui de nelinişte, a omului urmărit cu mandat de aducere, caracteristică în asemenea situaţii, mai contribuia şi apăsarea aproape fizică a întunericului din jur, care-i amplificau angoasele.

Deodată încremeni ca un bulgăre de sare, în clipa când auzi o voce puternică, tăioasă:

– Lasă-ţi şeaua şi carabina să cadă la pământ, Quinn! Te am în cătarea armei mele. La cea mai mică mişcare, o să aterizezi cu nasul în ţărână!

Inima tânărului aproape că se opri să mai bată. Sângele i se

păru că-i îngheaţă în vine. Raţiunea i se blocase ne mai fiind în stare să proceseze nimic, în timp ce respiraţia îi deveni gâfâitoare.

─ Mai durează mult? veni din întuneric, vocea necruţătoare, a necunoscutului care apăruse parcă din noianul temerilor şi coşmarurilor sale.

Armă şi şea căzură cu-n pocnet uşor la pământ. Umerii lui Quinn se lăsară şi ei anevoios în jos.

─ Şi acum revolverul, Quinn! Trage-l încet din teacă şi lasă-l să cadă. Bun băiat! Şi acum labele în sus, către stele!

Lester Quinn urmă poruncile necunoscutului și își ridică mâinile la nivelul umerilor. Nervii săi vibrau. Frica se întindea, ca niște gheare către el și îl sugruma. Corzile vocale nu voiau să-l asculte în timp ce vorbea:

─ Ești, McQuade?

─ Eu sunt, McQuade.

Cu arma pe șold și cu degetul arătător pe trăgaci, vânătorul de recompense se apropie către bărbatul, pe care îl prinse. Zornăitul pintenilor, scârțâitul cizmelor și foșnetul ierbii uscate de sub tălpile lui erau în următoarele zece secunde, pe lângă scâncetul vântului, singurele zgomote prezente. McQuade se opri la un pas de Lester Quinn.

─ Te voi duce în Phoenix, Quinn. Acolo vei avea parte de un proces.

Acesta se întoarse, pentru a se afla față în față cu McQuade.

─ Vă jur, McQuade. Dacă mă duceți în Phoenix, voi fi un om mort. James Baldwin își va trimite oamenii și aceștia mă vor lega de cel mai apropiat copac.

Lester Quinn vorbi cu intensitate. Vocea sa suna sigură.

─ Toate faptele arată, că tu ești ucigașul.

─ Știu. De aceea nu voi avea nici cea mai mica șansă, chiar dacă oamenii lui Baldwin nu m-ar linșa. Deci sunt în drumul către infern, dar eu nu vreau să fiu spânzurat pe nedrept.

─ Te voi lăsa în voia legii, Quinn, lăsă McQuade în cele din urmă de înţeles. Acum îți vei pregăti calul. Și după aceea vom călări.

─ Eu… O umbră de nesiguranţă apăru pe chipul lui Lester Quinn.

El se împinse înainte și începu să meargă direct către McQuade. Dar vânătorul de recompense era pregătit pentru

un eventual atac. Pe Quinn căzuse umbra spânzurătorii. Acesta nu avea nimic de pierdut. De aceea, el devenea prin asta imprevizibil și periculos. El puse totul pe o carte riscând mai degrabă să fie împușcat.

McQuade se dădu repede cu o jumătate de pas la o parte și-i trase una cu arma.

Lester Quinn căzu urlând în genunchi. Un văl lăptos se așeză pe ochii săi, pleoapele sale deveniră grele ca plumbul. Dar deja în următoarele secunde, câștigă dorința de rezistență și aceasta umplea corpul afectat, cu puteri noi. Cu un imbold, se ridica sus și se îndreptă sălbatic și nestăpânit către McQuade.

Vânătorul de recompense acţionă cu un sânge rece ca gheața. Cu o altă lovitură, pe care o realiză cu arma, îl nimeri pe Lester Quinn chiar în timpul saltului. Atacatorul fu catapultat deoparte de forţa loviturii, căzu la pământ unde se rostogoli de câteva ori. Un geamăt nedesluşit îi ieşi din gâtlej, se propti pe burtă după care sprijinindu-se pe ambele mâini încercă să se ridice de la pământ. Cea de-a treia lovitură a lui McQuade îl seceră iarăşi. Căzu cu faţa la pământ iar mâinile îi scurmară cu putere în solul tare. Ultima sa senzaţia a fost că alunecase într-o prăpastie neagră ca smoala care părea să nu aibă fund.

McQuade îi legă mâinile la spate, apoi îşi înşeuă calul mânându-l în interiorul ţarcului. Abia apoi înşfăcă pe umeri corpul nemişcat al prizonierului său, aşezându-l de-a curmezişul pe spinarea bidiviului şi legându-l strâns de şea. Direcţionă calul prizonierului astfel încărcat în locul unde îşi părăsise propriul bidiviu, se aburcă în şea ţinând strâns funia de care ancorase calul lui Lester Quinn dispărând apoi în noapte.

Nu dură nici o oră când se opri trăgându-şi calul de dârlogi în faţa biroului şerifului din Pheonix. Din fereastră ieşea o geană de lumină. Din sala mare a saloonului pătrundea până la urechile lui McQuade zdrăngăneala unui pian. Un beţivan se împleticea pe marginea şoselei, în timp ce un câine din spatele caselor, începu să latre.

McQuade se dădu jos din şea se îndreptă înspre uşă în care bătu cu insistenţă. Fără a mai aştepta răspunsul, apăsă pe clanţă şi intră. Omul din spatele biroului nu era Tom Benedikt

şeriful oraşului. Purta cu toate astea o insignă în şase colţuri peste vestă. Sprâncenele omului se ridicară în sus, de iritare, după care vocea sa bubui, atunci când întrebă:

– Ce te aduce în toiul nopţii la mine?

– Am venit cu Lester Quinn, îi replică McQuade.

Ajutorul de şerif, că despre acesta era vorba tresări de parcă l-ai fi atins cu-n fier înroşit. Timp de câteva secunde păru să reflecteze la semnificaţia ultimelor cuvinte a celui ce intrase în încăpere. Abia apoi scrâşni:

– Deci dumneata eşti McQuade. Tom mi-a spus totul.

– Quinn sade afară, pe spinarea calului. Haide să mă ajuţi.

– Este mort?

– Nu. I-am dat una peste tărtăcuţă, asta este totul. După părerea mea trebuie să-şi fi revenit între timp.

McQuade se întoarse pe călcâie şi ieşi afară, cu ajutorul de şerif pe urmele lui.

Vânătorul de recompense îi tăie legăturile prizonierului, împreună cu cele care-l ţineau strâns de şea, după care el şi omul legii îl desprinseră pe cel care se presupunea că l-a ucis pe Jack Baldwin, luându-l din şea. Lester Quinn îşi revenise între timp din leşin. Desigur îi mai vâjâia capul şi se simţea ca tras pe roată. Se clătina pe picioare de lut şi în orice clipă genunchii îi erau pe cale să cedeze. O horcăială, asemeni lavei unui vulcan i se născuse în coşul pieptului ameninţând să-i invadeze gâtlejul.

– Unde l-ai capturat? vru să ştie ajutorul de şerif.

– Era ascuns într-o colibă la vreo trei mile depărtare de aici, înspre sud.

– Foarte bine, mormăi, ajutorul de şerif. Înăuntru cu tine, Quinn. O să-l înştiinţez numaidecât pe şerif, se pronunţă acesta.

Omul legii îl împinse pe tipul bătut în birou, iar de aici de pe un coridor îl conduse mai departe într-un colţ unde erau aliniate un complex de patru celule iar Lester Quinn sfârşi în una dintre acestea, mare cât o cuşcă. McQuade se ţinuse după ei. Lester Quinn se duse împleticindu-se înspre unul din cele două priciuri, se aşeză pe unul dintre ele, şi-şi cuprinse capul cu ambele mâini. Coatele şi le proptise pe şolduri. Se aplecă într-o poziţie strâmbă, înainte, după care cu o voce sugrumată izbuti să se pronunţe.

– M-ai aruncat în gura lupilor, McQuade. Dacă va fi să crăp mă vei avea pe conştiinţă. Fii blestemat!

– Ar fi putut să-ţi tragă şi un glonte în scăfârlie şi nimeni nu i-ar fi luat-o în nume de rău, replică enervat ajutorul de şerif. Mandatul de aducere îi permitea să facă asta. Deci fii bucuros…

– Poate că ar fi fost mai bine pentru mine, murmură Lester Quinn.

– Dacă l-ai asasinat pe Jack Baldwin, atunci meriţi să fii spânzurat! îi explică ajutorul de şerif, răstit. În cazul ăsta ar fi fost păcat de glonte. Să mergem McQuade.

Omul legii îl apucă pe McQuade de antebraţ, şi-l direcţionă îndărăt în birou, luând lampa cu sine. După ce închise cu grijă uşa celulei ajutorul de şerif i se adresă din nou vânătorului de recompense:

– Haide mâine dimineaţă la birou. Va fi şi şeriful de faţă şi-ţi va înmâna cecul de 500 de dolari.

– În regulă, răspunse vânătorul de recompense. Ai grijă de Lester Quinn, deputy. Nu l-am adus în oraş, numai pentru a fi linşat de către o mulţime furioasă şi însetată de răzbunare.

– Rogu-te, nu cobi, McQuade, şi nu-l zugrăvi pe diavol mai negru decât este.

Capitolul IV

MCQUADE ÎŞI ÎNCHIRIASE O CAMERĂ LA HOTEL, şi acum stătea întins pe pat cu mâinile sub cap. Avea oarecum presimţirea că încă în această noapte va mai avea parte de multe alte surprize. Îşi pusese deoparte numai mantaua şi cizmele dar pălăria şi revolverul le avea la îndemână. Tot cu mâinile sub cap, cugeta fixând un punct imaginar de pe plafon.

Întunericul îl învăluia iar pacea părea să fii pus stăpânire pe oraş. Liniştea asta era însă înşelătoare iar diavolul păru să fii amestecat cărţile, pregătindu-şi jocul său satanic…

McQuade sări în picioare ca muşcat de o tarantulă în momentul când liniştea nopţii fu sfâşiată de o împuşcătură. Detunătura ajunse la el ca un mesaj al prăbuşirii şi distrugerii. Iar ecoul aduse cu sine reminiscenţele mai multor împuşcături. McQuade îşi azvârli picioarele peste marginea patului şi se ridică în picioare. În cel mai scurt timp îşi încinse brâul cu revolverul, sări în cizme îşi îmbrăcă mantaua şi-şi puse pălăria pe cap. Îşi desprinse din apărătoare carabina. Acum părea că în oraş se instalase din nou liniştea dar era liniştea de dinaintea furtunii. McQuade ieşi din cameră, coborî scările după care părăsi şi perimetrul hotelului, ajungând într-o stradă laterală.

Mai departe alergă pe strada principală (Main Stret) şi se postă în dosul unei case. Biroul şerifului nu era la o depărtare mai mare de acolo, de 50 de yarzi la încrucişarea mai multor

ulicioare. În dosul ferestrelor domnea întunericul. În momentul acela auzi o voce sinistră:

– Te sfătuiesc să-ţi retragi oamenii Baldwin. Nu ţi-l voi da nici aşa pe Lester Quinn. Dacă vrei să-l scoţi din temniţă atunci numai peste cadavrul meu. Fii sigur că vom trage dacă te vei apropia la mai mult de treizeci de paşi de biroul ăsta.

McQuade, recunoscu vocea care-i aparţinea şerifului Tom Benedikt.

– Eşti un neghiob, şerifule! răsună tare, şi provocator, răspunsul. Crezi cumva că steaua aia de tinichea de pe buzunarul vestei tale ne va opri să luăm cu asalt temniţa şi să-l scoatem afară pe Quinn? Scuip pe bucata aia de tablă, mă auzi tu? Ascultă aici Benedikt. Îţi dau două minute ca să mi-l predai pe Quinn. Dacă trec fără s-o faci va fi greu pentru tine. Gândeşte-te bine, cu cine te pui. Tu şi toţi oamenii tăi nu vă puteţi opune ca să-l scot afară pe Quinn şi să-l spânzur de prima cracă de copac potrivită. Aşa să ştii…

– Vorbe irosite în vânt Baldwin! Am luat o hotărâre şi aceasta rămâne definitivă, strigă şeriful. Du-te acasă Baldwin şi lasă legea să decidă asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei lui Quinn. Altfel ajungi tu după gratii. Nu eşti nici judecător şi nici călău. Timpurile când indivizi ca tine îşi iau legea în propriile mâini au apus definitiv. Vei fi tras la răspundere. Bagă-ţi minţile în cap şi mergi acasă.

– Cele două minute au trecut şerifule! ameninţă iarăşi Baldwin.

– Atunci hai încoace! se auzi răspunsul clar al omului legii şi clinchetul metalic al încărcării unei arme. O să vă umplu nasurile de sânge, şi pentru fiecare picătură care va curge, vei fi tras la răspundere.

– OK oameni buni! urlă James Baldwin. Se pare că nu vrea altfel. Atacaţi clădirea şi scoateţi-l afară pe Quinn.

Întunericul dintre case se umplu dintr-odată de viaţă. Siluete aplecate de spate se iviră din noapte, în timp ce flăcări ţâşniră din ţevile armelor. Detunăturile se amestecau cu înjurăturile murdare izvorâte de pe buzele oamenilor provocând un melanj diabolic care se repercutau în fiecare colţ al oraşului. Şeriful şi ajutorul său răspunseră cu foc. Ici şi colo se auzea vocea lui Baldwin care răcnea câte un ordin. Praful de puşcă se ridica în vânt mânat pe Main Street, după

care se spulbera în aer.

Se auzeau trosnituri, ţiuitul gloanţelor, ricoşeul acestora de zidurile tari din cărămidă. Cei doi apărători ai legii „apărau” reduta şerifului; cu o hotărâre de moarte răsună o voce:

– Nu are nici un sens! Nu mai trageţi! Ne irosim numai muniţia.

Nu era vocea lui James Baldwin aceea care se auzise. Mai căzură câteva gloanţe izolate după care se reinstală tăcerea. Oraşul păru să-şi ţină respiraţia, dar umbra rece a morţii mai bântuia încă străzile şi uliţele oraşului.

– Boss, hei boss! răsună din nou vocea omului care dăduse ultimul ordin, de încetare a focului. Mă auzi, boss?

Baldwin nu dădu nici un răspuns.

– Boss, la dracu, răspunde-mi! Ce naiba...?

– Pe toţi sfinţii! răsună din altă partea o voce îngrozită. Şeful zace aici şi nu se mai mişcă. El...

Vocea se frânse brusc. Trecură din nou câteva secunde, după care răsună din nou din întunericul unei ulicioare:

– Dumnezeule mare, Baldwin este mort!

Din mai multe locuri mascate din întuneric, printre clădiri începuseră să se adune oameni din toate părţile. Aceştia dădeau acum cu toţii năvală în direcţia de unde se auzise ultima voce, câţiva oameni aprinseră chibrituri, iar unul dintre ei strigă:

– Pe maţele dracilor, glontele l-a lovit în spate. Cineva l-a împuşcat din spate.

Uşa biroului şerifului zbură în lături.

Tom Benedikt şi ajutorul său ieşiră afară. Ajutorul de şerif purta cu sine o lampă care arunca reflexe de lumină pe pământ.

McQuade se puse în mişcare. Când ajunse în faţa cercului de oameni care înconjuraseră cadavrul lui James Baldwin, îl auzi pe şerif spunând:

– Da, a primit un glonte în spate. Dar în acest colţ de uliţă se găsea în raport cu biroul şerifului într-un unghi complet mort. Deci împuşcătura nu putea să fii venit din arma mea sau a ajutorului meu.

Secunde întregi trecură fără ca nimeni să rupă tăcerea care se instalase după ultima afirmaţie a şerifului. Apoi unul din aceştia, dintre oamenii prezenţi scrâşni:

– După cum se pare, cuiva, şeful nostru îi stătea ca spinul în ochi. Este de presupus că ucigaşul se găseşte printre noi.

Cuvintele astea căzură ca nişte lovituri de baros. Printre cei prezenţi se instală numaidecât neîncrederea şi priviri furişe sau piezişe fură imediat schimbate între ei.

– Şi poate că acelaşi este şi ucigaşul adevărat a lui Jack Baldwin! întregi sinistra perspectivă McQuade.

Capitolul V

VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE se afla acum împreună cu şeriful şi ajutorul său în biroul acestuia. Mai era un străin prezent acolo, pe care şeriful i-l prezentă ca fiind mister Buster Caldwell. Acesta povesti că era reprezentantul comercial lui James Baldwin al Alhambrei care era numele saloonului său. Avea aproximativ 35 de ani, o înălţime de peste 1,85 metri şi poseda o faţă marcantă, bărbătească.

– Cineva s-a folosit de haosul creat şi i-a administrat un glonte lui Baldwin, remarcă şeriful oraşului.

Lumina lămpii care se afla pe birou îi făcu să-i strălucească ochii. Umbrele celor prezenţi deveniseră uriaşe şi diforme, proiectate pe pereţi; cadavrul lui Baldwin fusese luat demult de oamenii serviciului de pompe funebre. Oamenii pe care Baldwin îi mobilizase pentru a-i ajuta la linşajul lui Lester Quinn plecaseră cu toţii pe la casele lor.

– Avea duşmani, Baldwin? întrebă McQuade, care-şi fixase privirea asupra lui Buster Caldwell.

– De fapt nu avea, replică Caldwell după un scurt moment de ezitare. Fireşte că avea concurenţi, dar nu cred că aceştia ar fi putut recurge la o crimă atât de josnică.

Caldwell îşi trecu repede mâna peste ochii care-i străluciră.

– Gândul că acela care l-a omorât pe Baldwin l-a împuşcat şi pe fiul său nu-i atât de uşor de respins.

– Dar cine ar fi putut avea interese să-i înlăture din drum pe

ambii Baldwin? se interesă ajutorul de şerif.

O ridicare din umeri a lui Caldwell fu singurul răspuns. Se îndreptă înspre uşă, puse mâna pe clanţă dar înainte de-a ieşi mai adăugă:

– Trebuie să am grijă de Joana. Ştirea morţii soţului său va fi o veste foarte proastă pentru ea. Nu are pe nimeni care să o sprijine în aceste ore grele. Cu siguranţă Baldwin s-ar fi bazat pe mine ca să am grijă de soţia lui.

După ce omul închise uşa după sine şeriful se exprimă abrupt:

– Baldwin s-a căsătorit cu Joana acum doi ani. Aceasta lucra ca dansatoare şi cântăreaţă în Alhambra, saloonul administrat acum de Caldwell. Joana este cu aproape 20 de ani mai tânără decât el.

– Ce se va întâmpla mai departe cu Lester Quinn? se interesă McQuade.

Şeriful îşi strâmbă gura.

– Cercetările vor continua, şi se va vedea dacă se vor face acuzaţii. Quinn încă nu est disculpat. Dovezile împotriva acestuia sunt de-a dreptul împovărătoare.

– Crima împotriva lui Baldwin aruncă însă o altă lumină asupra întregului caz, ţinu să remarcă McQuade.

– Poate că da, murmură Tom Benedikt. Vom vedea ce va decide şeriful federal. Dar pentru azi este destul McQuade. Dacă revendici cei 1000 de dolari pe care i-a promis Baldwin va trebui să i te adresezi văduvei sale. Deoarece şi fiul lui Baldwin este mort ea devine moştenitoarea absolută a întregii averi adunate de James Baldwin.

McQuade îşi luă rămas bun. Adâncit în gânduri se îndreptă înspre hotelul său. În dimineaţa zilei următoare cam în jurul orei zece bătu la uşa locuinţei unde trăise Baldwin împreună cu soţia sa. Aceasta era plasată undeva în afara oraşului şi trona pe un soi de platou neted, ca un castel. James Baldwin nu se uitase la cheltuieli atunci când îşi ridicase casa. Arăta ca una dintre locuinţele minunate construite în stil colonial de marii plantatori de bumbac din sud-est. Un om care purta un costum negru şi o cravată albă îi deschise uşa.

– Ce doreşte domnul? întrebă el.

– Trebuie să vorbesc cu doamna Baldwin, îi explică vânătorul de recompense.

– Cine vrea să vorbească cu doamna Baldwin, pe cine să anunţ, sir? întrebă majordomul brutal, învăluindu-l într-o privire amestecată din dispreţ şi de-a dreptul repulsie.

– Numele meu este McQuade.

– Ah, acuma ştiu. Mr. Baldwin a menţionat acest nume. Dumneavoastră sunteţi omul care l-a adus pe ucigaşul lui Jack la Phoenix. Intraţi. O s-o anunţ pe doamna Baldwin.

În holul casei se afla o garnitură de mobilă capitonată căreia îi aparţinea şi o masă artistic sculptată. Pe pereţi atârnau tablouri pictate în ulei, iar în vitrine scânteiau pahare de cristal. Se mai afla prezent un cămin deschis deasupra căruia erau atârnate arme de vânătoare şi un covor indian cusut de mână care decora peretele.

– Aşteptaţi aici, se pronunţă majordomul, fără însă a-i oferi lui McQuade un loc unde să se aşeze.

După asta se grăbi să urce treptele. Puţin după aceea apăru Joana Baldwin. Aceasta era o femeie frumoasă şi deosebit de atractivă. Părul de un blond închis îi încadra o faţă cu trăsături regulate. Gâtul era zvelt iar contururile bărbiei ferme şi delicate erau fără cusur. McQuade îşi dădu jos pălăria ţinând-o în mâini. Frumoasa femeie tocmai cobora scările. Cu una dintre mâini îşi aranja din mers tivul rochiei sale, care-i ajungea până la genunchi. Privirea pe care i-o aruncă vânătorului de recompense era gravă. Odată ajunsă în hol se îndreptă înspre unul dintre fotolii unde se aşeză.

– Doreaţi să vorbiţi cu mine?

– Aşa este madame, înclină capul a încuviinţare McQuade. Mai întâi însă vreau să-mi exprim părerile de rău cu privire la evenimentele recente. Condoleanţele mele.

– Mulţumesc. Ce vă aduce la mine?

– L-am capturat şi adus pe Lester Quinn în oraş. Soţul dumneavoastră a stabilit o recompensă de 1000 de dolari, pe capul acestuia.

Joana Baldwin continua să-l privească fix. De pe chipul acesteia nu se putea citi ce gânduri îi treceau prin minte. Părea din privirea sa că gândurile îi erau complet ascunse. Deodată se ridică în picioare, trecu foarte aproape de McQuade şi-l privi direct în ochi.

– Vei primi de la mine încă o mie de dolari dacă mi-l aduci pe ucigaşul soţului meu.

Vocea sa suna clar şi precis.

– O mie de dolari pentru asasinul soţului meu! repetă ea şi făcu în aşa fel încât cuvintele să sune lămurit şi răspicat.

– Plătiţi-mi mai întâi cei 1000 de dolari pe care mi-i datoraţi, mârâi McQuade. După aceea voi lua în consideraţie propunerea dumneavoastră, madame.

– Conrad! strigă ea.

Majordomul apăru.

– La ordin milady.

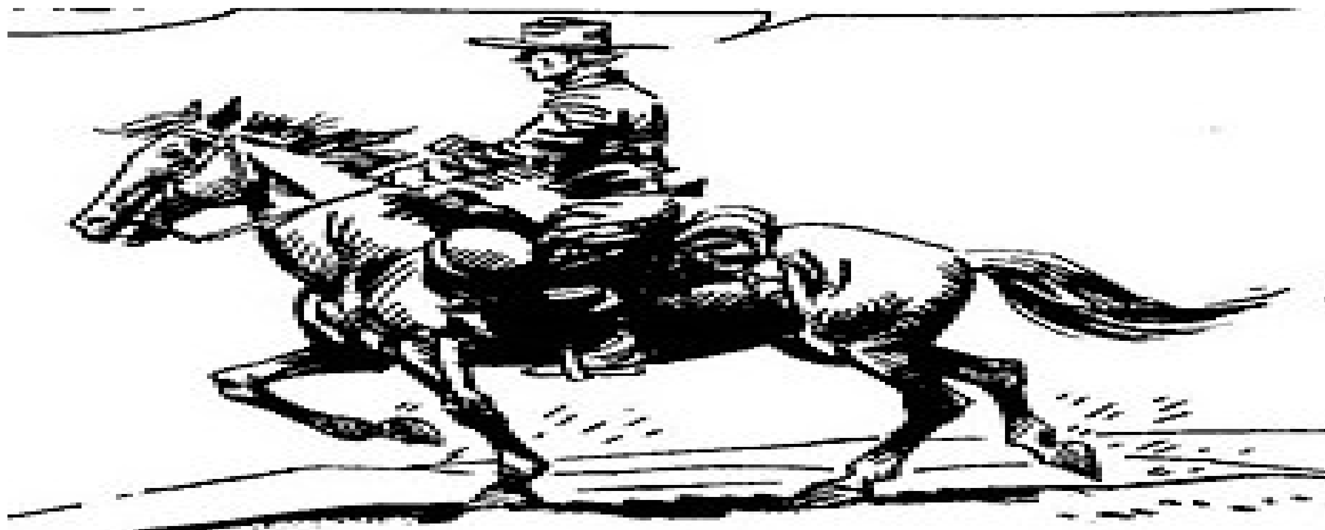
– Scoate din safe 1000 de dolari şi înmânează-i lui mister McQuade. Va semna o chitanţă.

După asta îşi concentră toată atenţia asupra vânătorului de recompense.

– Gândiţi-vă bine la oferta mea McQuade.

După ultimele cuvinte se puse în mişcare şi urcă treptele. Majordomul arătă cu bărbia înspre uşă.

– Vă conduc afară McQuade.

Capitolul VI

DUPĂ CE ÎNCASĂ CECUL DE LA BANCĂ pe care i-l înmânase Tom Benedikt vânătorul de recompense urcă în camera sa, îşi lepădă mantaua şi pălăria după care se aruncă pe pat. Era nehotărât dacă să ia în considerare oferta Joanei Baldwin, şi acum reflectând la asta stătea ca răstignit pe pat cu ochii deschişi. Ca pe pelicula unui film îi trecură prin faţa ochilor evenimentele ultimelor 12 ore. Când auzi o bătaie în uşă gândurile vânătorului de recompense fură întrerupte brusc. Se ridică în picioare se duse la uşă rămânând însă mascat de perete când întrebă:

– Cine este acolo?

– Carrie Sheldon.

McQuade deschise uşa. Privirea sa o întâlni pe cea a cântăreţei. Şi din nou îşi spuse că aceasta era foarte frumoasă. Avea ceva în ochi care-l fermeca. Înainte de-a putea spune ceva auzi din nou vocea tinerei femei:

– Ai câteva minute pentru mine Mister McQuade?

– Te rog, murmură el. Intră înăuntru.

McQuade o lăsă pe Carrie Sheldon să treacă pe lângă el şi închise uşa. Arătă înspre unul dintre cele două scaune care erau plasate în jurul mesei.

– Ia loc te rog.

Cât despre el se deplasă înspre pat şi se aşeză pe el. Când o privi, o provocă într-un fel să vorbească, şi asta nu-i scăpă lui Carrie Sheldon.

– Ai fost la Joana Baldwin, începu ea discuţia după ce se aşeză pe scaun. Ai obţinut de la ea premiul pe care l-a fixat James Baldwin?

– De ce te interesează asta?

– Lester Quinn este nevinovat şi dovada este uciderea lui Baldwin. Mai întâi trebuia ucis Jack. El mi-a povestit că tatăl lui a fost la un judecător de pace şi a întocmit un testament care-l făcea unicul moştenitor, în caz că el moare. Joana urma să primească o rentă lunară. După ce Jack a fost omorât trebuia să-l urmeze şi tatăl său. Prin moartea lui Jack întregul testament devine inutil şi caduc de drept.

McQuade căzu pe gânduri, după care dădu din cap.

– Da, ăsta ar fi un motiv.

– Joana Baldwin este cu 20 de ani mai tânără decât bărbatul ei. Fiecare dintre cei pe care-i cunosc ştiu că ea s-a măritat cu el numai pentru banii lui.

Carrie Sheldon făcu o pauză.

– În oraş se zvoneşte că ea îl înşală constant cu Buster Caldwell.

McQuade pufni printre dinţi.

– Ei da, cazul ăsta pare extrem de interesant. Aşadar gândeşti că…

Amuţi şi o privi întrebător pe tânăra femeie.

– Da, mă gândesc că James Baldwin îi stătea în cale soţiei sale. Jack trebuia să moară pentru că altfel nu s-ar fi ales aproape cu nimic din moştenirea de pe urma lui James. Mai cred că lăcomia şi pasiunea joacă un rol foarte mare în această înscenare sângeroasă.

McQuade se ridică în picioare, merse înspre fereastră şi se uită afară în stradă.

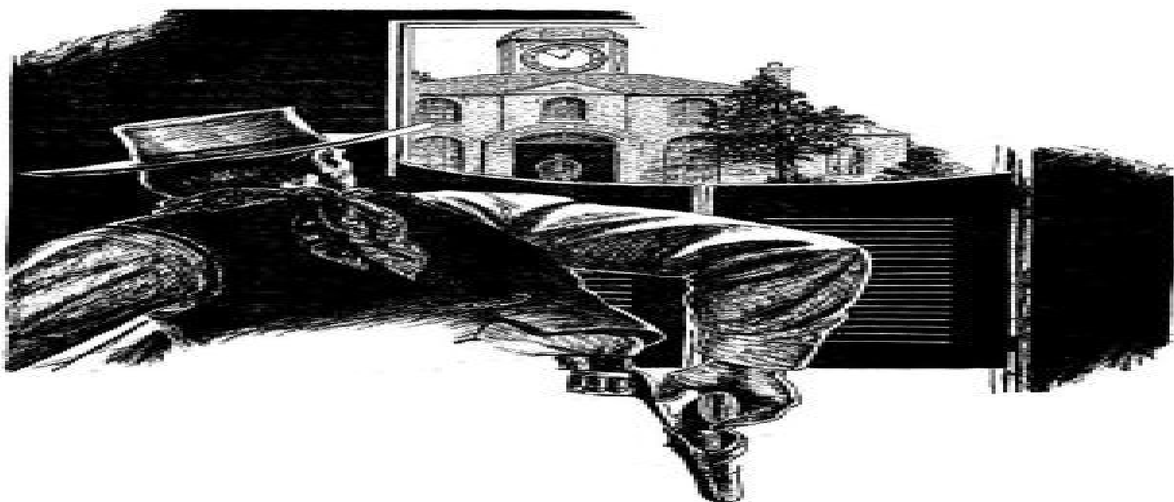
Aceasta era scăldată în soare. Deoarece era o stradă laterală nu prea era animată, şi nu prea avu ce vedea. Gândul care-i trecuse prin minte îl făcu să se încrunte în timp ce de-a lungul liniei nasului începând de la frunte în jos i se accentuară două riduri paralele.

– Joana Baldwin mi-a oferit o mie de dolari dacă i-l prind şi dovedesc pe ucigaşul bărbatului său, se exprimă el apăsat.

– Ar putea fi o manevră menită a te induce în eroare, îi explică Carrie Sheldon.

McQuade se întoarse pe călcâie îşi drese glasul şi privirea

sa se opri asupra tinerei femei.
— Cazul ăsta începe să mă intereseze. Ştie ceva despre asta şeriful?
— Nu am habar.
— De ce nu mergi dumneata la el să discutaţi împreună problema asta?
— Dumneata nu l-ai ucis pe Lester deşi ai fi fost legitimat s-o faci, murmură Carrie Sheldon. Te-am judecat greşit. Lester este nevinovat. Dar cum poate el s-o dovedească? Poate că-i eşti totuşi dator lui Lester să afli adevărul.
McQuade înţelegea pe deplin ce dorea femeia asta.
— *M-ai aruncat în faţa lupilor, McQuade*, îi reproşase acesta.
Acestea îi fuseseră vorbele prizonierului înainte de-a fi încarcerat. Şi în momentul când James Baldwin îşi trimisese haita sa de lupi cu două picioare să-l scoată din închisoare ca să-l spânzure, probabil că simţise o frică de moarte care poate că-l zdrobise. Au trecut câteva secunde de tăcere.
— Poate, murmură McQuade ca pentru sine, poate, continuă el cu inimă grea, că-i sunt într-adevăr dator.
Carrie Sheldon se ridică în picioare.
— Eşti un vânător de recompense, McQuade şi nu aştept de la dumneata nici o simpatie sau înţelegere pentru situaţia lui Lester. Dar mai cred că în dumneata a mai rămas un rest de omenie. Ai livrat un nevinovat justiţiei, şi nu este exclus să fie judecat şi condamnat, la spânzurătoare. Apelez la conştiinţa dumitale. Lămureşte crima comisă asupra lui Jack Baldwin şi dacă-l vei descoperi pe adevăratul vinovat, vei avea şi criminalul care l-a ucis pe James Baldwin.
După vorbele astea se puse în mişcare şi părăsi camera. McQuade se întoarse din nou, şi se apropie de geam. Imediat după aceea o văzu pe Carrie cum ajunge în stradă şi se îndepărtează. Cu o privire întunecată privi în urma femeii. Gura i se strâmbă într-un rictus incontrolabil. Nu mult după aceea femeia dispăru într-o uliţă laterală care întretăia strada scăldată de soarele dimineţii.

Capitolul VII

MCQUADE TRECU PESTE toate îndoielile sale şi se hotărî. Acum era decis să lămurească crimele comise asupra celor doi Baldwin, tată şi fiu. Dacă se dorea ca Lester Quinn să fie făcut ţap ispăşitor atunci desigur că avea tot interesul ca acesta să fie lichidat cât mai repede. De asta texanul era pe deplin convins. Vânătorul de recompense era de pe-acum ferm hotărât. Ceva nu mirosea deloc bine aici.

Se făcuse noapte. McQuade luă poziţie undeva în apropierea casei unde locuia văduva lui Baldwin; silueta lui se topea în întunericul care învăluia grupul de tufişuri, şi care-i ofereau adăpost de priviri indiscrete. Se mai auzeau zgomotele îndepărtate venite dinspre oraş, odată cu ţârâitul cicladelor sau freamătul uşor al vântului. Deasupra capului vânătorului de recompense bolta era clară şi plină de stele. Secera subţire a lunii de abia se ridicase din sud. În spatele a două ferestre de la parterul casei ardea lumina. Se apropia miezul nopţii.

Dar în cele din urmă răbdarea-i greu încercată îi fu răsplătită. Se auziră paşi pe pietrişul cărării dinspre oraş, şi care ducea înspre locuinţă. Apăru şi o siluetă din întuneric trecând pe lângă tufişul unde pândea McQuade. Chiar la lumina slabă a stelelor McQuade putu să-l recunoască. Era Buster Caldwell. Texanul se simţi pătruns de satisfacţie. Caldwell desfăcu portiţa care-i permitea accesul pe proprietate, urmă drumul înspre casă după care se folosi de uşa de bronz de la intrare. Uşa se deschise, iar razele de

lumină scăldară silueta lui Caldwell.
McQuade auzi vocea acestuia, uşa se închise şi omul dispăru în casă. Minutele se scurseră unul după altul, se făcu un sfert de oră, pentru ca apoi lumina să se stingă complet la parter. Un minut mai târziu se aprinse însă o alta la una dintre ferestrele de la etaj. McQuade se simţi însufleţit. Alergă înspre proprietate, ajunse la treptele exterioare, le urcă, pătrunse pe balcon, care ocupa întreagă, lungimea faţadei casei, după care se târî spre fereastra de unde se vedea geana de lumină. În acelaşi moment draperiile au fost trase. Înainte de asta texanul apucase să arunce totuşi o privire în încăpere. Era dormitorul. În patul cel mare era aşezat Buster Caldwell care-şi scotea tocmai cămaşa. În acelaşi moment auzi o voce aspră şi poruncitoare:
– Hei, tu de colo de sus! De ce te târăşti în jurul casei? Mâinile sus şi coboară jos. La cea mai mică, falsă mişcare…
McQuade sări brusc este balustrada balconului, în adâncime. Erau vreo trei yarzi. Ateriză pe picioare după care căzu înainte rostogolindu-se în cele din urmă pe umăr. Răsună o detunătură. McQuade văzu flacăra groasă cât mâna din ţeava armei şi silueta de la fereastră. Vânătorul de recompense simţi fizic fierbinţeala împuşcăturii şi sprijinindu-se pe mâini se ridică în picioare.
– Opreşte-te!
Vocea celui care păzea casa îl ajunse imediat. Cu umerii aplecaţi McQuade o porni în fugă înspre poartă, făcând instinctiv o mişcare în zigzag. În acel moment paznicul trase a doua oară; detunătura răsună de umplu întreaga vale iar glontele îl rată doar de puţin. În spatele lui auzi ţipete ascuţite. Se repezi însă neabătut înspre poartă căutându-şi în cele din urmă adăpost în dosul grupului de tufişuri ocrotitoare. Expediţia sa nocturnă era cât pe-aici să-l coste, amarnic!
Acum însă avea dovada că văduva Baldwin şi Buster Caldwell aveau o relaţie. Era o construcţie solidă în mozaicul cercetărilor. Mulţumit totuşi, McQuade se reîntoarse la hotel. În jurul orei opt îşi părăsi camera. La biroul de recepţie dădu nas în nas cu hotelierul. Oarecum încurcat, stânjenit chiar acesta îl fixă cu privirea pe vânătorul de recompense, căreia nu-i putuse scăpa în nici un caz nervozitatea omului. La

rândul său texanul îl privi pe hotelier cercetător fără să spună deocamdată nimic. Acesta păru la un moment dat să nu mai suporte privirea clientului său, şi texanul avu la un moment dat impresia că acesta va ceda în secunda următoare şi se va repezi pe uşă afară.

– Ce s-a întâmplat?

Cele trei cuvinte ieşiră cu regularitatea unui metronom de pe buzele lui McQuade. Hotelierul îşi umezi buzele cu limba după care îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Nimic. Ce putea să se întâmple? Sper că aţi dormit bine. V-am văzut intrând târziu în hotel. V-aţi putut odihni într-un răstimp atât de scurt?

– Nu te-am văzut când am intrat în hotel, murmură McQuade. Sau aici este obiceiul să-ţi controlezi clienţii?

Apărându-se, hotelierul îşi ridică ambele mâini în sus.

– Doamne păzeşte! Mă aflam în biroul meu cel mic, arătă el cu bărbia înspre o uşă de lângă trepte. Uşa stătea puţin crăpată iar în hol ardea lumina.

În McQuade crescu sentimentul de neîncredere. Nu ştia de ce dar bănuia că ziua asta îi va oferi încă şi alte surprize neplăcute.

Hotelierul nu suportă mai departe privirea scrutătoare a vânătorului de recompense. Impresia lui McQuade că în acea zi va trăi momente mult mai neplăcute se accentuă. Starea de tensiune care-l domina crescuse atât de mult încât se decise ca pericolul potenţial să-l înfrunte în felul său. Un rânjet gol, lipsit de expresie îi apăru pe faţă.

– Atunci totul este în regulă.

– Da, da.

Hotelierul îşi împreună mâinile.

Luminiţe de nesiguranţă îi apărură în privire. McQuade părăsi hotelul, ţinându-şi carabina cu ambele mâini lipită de piept.

Lumina strălucitoare a soarelui îl izbi, orbindu-l pentru un moment, făcându-l să închidă ochii. După asta lăsă să-i alunece privirea în jur. Respiraţia unei primejdii iminente a unui pericol de moarte îl lovi brusc făcându-l să se aplece şi să sară deoparte. Era avertismentul instinctului său care-i salvase viaţa. Detunătura unei arme venită dinspre carosabil se opri într-unul dintre geamurile de sticlă încrustate în uşa

hotelului. După asta McQuade la rândul său desfăcu piedica carabinei sale, trecu în fugă pe lângă balustrada care înconjura porţiunea din faţă a hotelului, continuând să alerge aplecat pe lângă o adăpătoare pentru animale unde se azvârli căutând un loc de mascare şi acoperire.

Din nou răsună o împuşcătură. Glontele lovi partea laterală a troacei, ceea ce făcu ca un şuvoi de apă gros cât un deget să ţâşnească scurgându-se apoi în praful drumului. McQuade bănuia cine era trăgătorul ascuns.

Buster Caldwell trăsese şi singur concluziile sale. Această întâmplare nu făcea decât să-i adeverească vânătorului de recompense că era pe urma cea bună.

Capitolul VIII

MCQUADE SPIONĂ CU LUARE AMINTE pe deasupra troacei cu apă. Un glonte lovise bordura în partea de sus şi McQuade îşi trase repede capul înapoi. Pericolul nemijlocit îl făcu să ia o hotărâre rapidă. Trăgătorului ascuns nu-i mai rămăsese prea mult timp. Detunăturile îi vor aduna la faţa locului deopotrivă, pe apărătorii legii şi pe oameni. Ticălosul o să dea bir cu fugiţii, se gândea McQuade, care voia totuşi să-l prindă pe-acest hombre. Se impuneau o mulţime de întrebări...

Vânătorul de recompense se ridică în picioare şi începu să alerge în zigzag ca un iepure, pe stradă. Ajunse în dreptul unei uşi de casă şi se trânti cu putere în lemnul brut. Faptul că nu se mai trăsese asupra lui l-a făcut să concluzioneze că lunetistul asasin se retrăsese deja; cu toate astea se cuvenea să fie foarte atent. Viaţa i-a oferit în ultimii ani nenumărate lecţii chiar începând de la declanşarea războiului civil când răspunsese apelului generalului sudist LEE şi luptase de partea Confederaţiei. Îl învăţase să fie prudent, neîncrezător, agil şi întotdeauna gata pregătit pentru orice surpriză. Fugi prin urmare până ce dădu colţul străzii după care privi în spatele acesteia de-a lungul uliţei unde stătuse ascuns trăgătorul misterios. Nu mai văzu pe nimeni!

Cedând unei inspiraţii de moment McQuade se întoarse pe călcâie şi dădu fuga până la *saloonul* Alhambra. Un om

purtând un şorţ verde tocmai mătura spaţiul de dinaintea clădirii. Când McQuade urcă la repezeală cele patru trepte vrând să se îndrepte înspre uşă, omul cu mătura mârâi:

– *Saloonul* este încă închis.

McQuade apăsă totuşi pe butonul soneriei.

– Vreau să vorbesc cu Buster Caldwell. Locuieşte doar la etaj.

– Ai noroc, mister. Şeful a sosit de două minute. Mergi sus. Pe uşa unde locuieşte stă scris *privat.*

– Caldwell era înarmat?

– Da. Îşi luase carabina cu sine. Hei, adineauri am auzit câteva împuşcături. Au astea vreo legătură cu şeful?

McQuade îi rămase dator omului cu un răspuns, întrucât fără a mai pierde timpul pătrunse în *saloon*, străbătu sala şi urcă agitat şi cu mintea lucrând de zor treptele care duceau înspre locuinţa lui Caldwell. În faţa uşii acestuia se opri şi bătu tare şi provocator în uşa din lemn vopsit în alb. Caldwell îi deschise. Privirea sa îi era scrutătoare, vocea hârâită, când întrebă scrâşnind:

– Dumneata, McQuade?

Privirea texanului lunecă asupra siluetei lui Caldwell, şi se opri asupra pantofilor negri ai celui care conducea localul. Erau plini de praf şi până şi manşetele pantalonilor erau prăfuite din abundenţă. Fără nici un avertisment McQuade îi administră celuilalt o asemenea lovitură în piept care-l trimise de-a-ndărătelea pe coridorul locuinţei sale.

– Hei, ai înnebunit? Ce…?

McQuade să năpusti în faţă, stânga sa ţâşni înainte, îl înşfăcă pe Caldwell de reverul hainei sale, după care-l trase cu o smucitură înspre sine. Când îi vorbi răsuflarea caldă a lui Caldwell îl izbi în faţă.

– Ai avut ghinion, Caldwell. Ar fi trebuit să ţinteşti mai bine.

– La dracu’, McQuade! Nu ştiu despre ce…

– Îi voi da jos masca omului de treabă, onorabil, de pe faţă, Caldwell. Îmi este clar acum că mai întâi l-ai ucis pe Jack şi după aceea pe James Baldwin. Ca amant al Joanei Baldwin eşti alături de ea singurul beneficiar al uriaşei averi lăsate moştenire de acesta. Dumneata şi această lady…

Caldwell îşi trase brusc genunchiul în sus. McQuade se strânse de durere în timp ce un zgomot surd îi ieşi din gâtlej.

Îl invadă un rău general iar în faţa sa întreg spaţiul păru să se scalde în flăcări. În următorul moment recepţionă şi o lovitură teribilă în bărbie care-l proiectă de perete. În faţa ochilor începură să-i apară neguri de ceaţă. Ceaţa ameţelii şi-a pierderii cunoştinţei care-i tulburau vederea.

Caldwell nu-i lăsă vânătorului de recompense timpul să-şi revină; pumnul său se vârî în stomacul lui McQuade iar lovitura asta deosebit de dureroasă îi alungă tot aerul din plămâni. Picioarele sale îi deveniră moi ca ceara şi se prăbuşi în genunchi, în vreme ce arma i se rostogoli cu o bufnitură seacă la podea. În această secundă McQuade era scos afară din luptă. Tot dramul de raţiune care-i mai rămăsese se împotrivea acestei conştientizări a înfrângerii care în cazul când ar fi leşinat i-ar fi pecetluit soarta.

— Te rup în bucăţi vânător de oameni murdar! scrâşni Caldwell cu duşmănie. După asta îl voi ruga pe Olson să coase ce va mai rămâne înainte de-a hrăni porcii cu tine.

Caldwell vorbise de-o manieră care nu lăsa loc nici unei interpretări echivoce, de aceea cuvintele sale sunau ameninţător asemeni unei sentinţe. Vorbind însă şi proferând ameninţări îi acordase lui McQuade răgazul necesar ca acesta să-şi revină, să treacă peste cele mai grele momente ale sale.

Ceaţa de pe ochii lui McQuade se risipi, iar privirea îi devenise destul de clară. Văzu strâmbătura brutală a gurii oponentului său ca şi ameninţarea rece şi mortală din privire.

În McQuade se redeşteptă simţul rezistenţei, iar mânia îi reveni în valuri succesive. Se aruncă înainte şi-i cuprinse picioarele lui Caldwell cu mâinile. Urmă o smucitură sănătoasă şi omul acela înalt şi puternic se prăbuşi la podea. Cu un ţipăt înăbuşit pe buze trosni podeaua cu spatele.

Zguduitura îl lăsase fără aer şi acum ochii păreau să-i iasă din orbite. McQuade se ridică de jos apucă arma, trase piedica şi-i îndreptă ţeava înspre pieptul lui Caldwell.

— Dă-i drumul la muzicuţă Caldwell! Stă amanta ta deopotrivă cu tine sub aceeaşi pătură sau ai conceput totul de unul singur, fără încuviinţarea ei?

Încă mai resimţea din plin răul din stomac produs de lovitura lui Caldwell ceea ce-l făcea să răsufle cu greutate. Bărbia şi maxilarul încă îl mai dureau din cauza loviturii cu genunchiul pe care o încasase. Vocea îi suna răguşită şi

străină nerecunoscându-şi-o nici el însuşi.

– Vrei să-mi pui la socoteală ambele crime, McQuade? gâfâi Caldwell. Cred că eşti nebun. Lester Quinn l-a omorât pe tânărul Baldwin. Cine îl are pe conştiinţă pe James, nu ştiu.

– Ţi-ai înşelat şeful, culcându-te cu nevasta lui. Dacă Jack moare înainte ca James Baldwin s-o mierlească o face pe Joana, amanta ta, singura moştenitoare. Tu te însori cu ea şi eşti un om aranjat; o socoteală foarte frumoasă, Caldwell.

– Eşti ţicnit! scrâşni din nou conducătorul comercial şi responsabilul financiar al localului.

După asta izbucni în râs.

Un râs veninos.

– Dar chiar dacă ar fi aşa, cum ai putea s-o dovedeşti?

– Ai petrecut ultima noapte la iubita ta Caldwell. Eu am fost omul de pe balcon. Este un fapt dovedit că Joana şi-a înşelat bărbatul fără ruşine, cu tine. Mai înainte m-ai aşteptat cu o armă încărcată în faţa hotelului. De la hotelier ai aflat că am venit acasă târziu, după miezul nopţii. Voiai să mă cureţi din spate. De ce Caldwell? Pot acum să ţi-o spun. Te temeai că pot dovedi că tu eşti asasinul.

Vocea lui Caldwell deveni o şoaptă fierbinte în clipa în care vorbi:

– Eşti un mare prost McQuade. În această ţară lucrurile stau aşa, că vinovăţia unui om trebuie dovedită. Poţi doar să presupui şi să ai bănuieli. Asta este prea puţin ca să-mi împleteşti mie o cravată din cânepă.

Caldwell dădu ţeava armei deoparte şi se strădui să se ridice în picioare. McQuade îl lăsă s-o facă. Rânjetul batjocoritor al lui Caldwell făcu în aşa fel că noi valuri de mânie să-i facă să-i fiarbă sângele în vine. Îşi încleştă dinţii şi maxilarele îi deveniră brusc proeminente. Caldwell se ridicase în picioare. Se întoarse pe jumătate şi scrâşni cu răutate.

– Dispari, McQuade. Tu muşti în mine ca în granit. Şterge-o din Phoenix. Altfel este numai o problemă de timp până ce suni la uşa satanei. Eu…

Fusese numai o manevră înşelătoare. Se aruncă asupra lui McQuade şi-l surprinse. Cu o mişcare sălbatică îl lovi din nou din lateral cu piciorul în coaste. Îi înşfăcă arma şi-l lovi cu ţeava în corp astfel încât vânătorul de recompense fără să vrea se aplecă înainte.

După asta îl lovi cu patul armei în bărbie. McQuade îşi pierdu din nou echilibrul, se ciocni cu spatele de perete după care se prăbuşi la pământ. Buster Caldwell îndreptă carabina Henry asupra lui McQuade care se lupta din nou cu ceaţa inconştienţei, care ameninţa să-l ducă în prăpastie.

— Da, nu eşti decât un prost mizerabil McQuade, îl luă în răspăr Caldwell cu o voce schimonosită de ură.

După asta izbucni în râs.

— Mai eşti şi un copoi blestemat pe deasupra. Okay, okay aşa este. L-am ucis mai întâi pe Jack Baldwin şi apoi pe tatăl acestuia. Da, da, pot admite acum. Ai fost pe drumul drept. Acum însă te voi trimite plocon celor doi, care au ajuns deja la Satan. Pentru şerif voi găsi eu o explicaţie acceptabilă adio McQuade.

În aceeaşi clipă se auzi din faţa uşii o voce care suna tăioasă ca lama oţelului, vocea şerifului oraşului, Tom Benedikt.

— Această mărturisire te duce la spânzurătoare Caldwell. Jos arma şi mâinile sus!

Criminalul se întoarse pe călcâie. Din momentul când arma sa bubui şeriful se afla mascat de perete, astfel că glontele trecu pe lângă el fără să-l rănească. McQuade încercă să apuce revolverul, dar după loviturile brutale pe care le primise mişcările îi erau încetinite. I se păreau chiar atât de încete de parcă s-ar fi aflat într-un coşmar. Acum trase şi şeriful din spatele uşii. Glontele îl lovi pe Caldwell în coastă făcându-i o rană sângerândă. Mirosul de praf de puşcă se ridicase în toată încăperea, iar zgomotul împuşcăturii ameninţa să clatine întreaga clădire din temelii.

Cu un blestem sălbatic pe buze Caldwell se năpusti în camera alăturată după care sări fără să mai şovăie pe fereastră, ateriză pe acoperişul verandei, ridicându-se cât putu de repede. Din doi paşi ajunse până la marginea acoperişului, sărind de acolo în stradă. Un nor de praf zbură în înalturi.

Caldwell îşi pierdu arma în timp ce o durere ascuţită îl străpunse de la picioare până în creştetul capului. Frica de ştreang îl făcu însă să se ridice repede. Îşi căută arma o ridică şi păşi şchiopătând de-acolo. Când McQuade apăru la fereastră deja dispăruse într-o străduţă laterală.

Capitolul IX

– VA ÎNCERCA SĂ FUGĂ DIN Phoenix, îi dădu a înţelege şeriful lui McQuade.

Acesta, şeriful Benedikt adică, alarmat de împuşcături se grăbise să ajungă la hotel. Acolo, un om care privise pe fereastră îi arătase direcţia în care alergase McQuade. Benedikt îl urmărise pe vânătorul de recompense şi-l văzu cum vorbea cu administratorul pe veranda *saloonului*, după care McQuade dispăruse iarăşi înăuntru. Când puţin mai târziu păşise în saloon auzi vocile lui McQuade şi Caldwell. Urcă încet scările, aşteptă, ascultă şi interveni în ultima clipă.

– Pentru asta are nevoie de un cal, mârâi McQuade căruia îi reveniseră toate puterile fizice iar mintea îi funcţiona la vechii săi parametri.

– Există mai multe posibilităţi de-a face rost de un cal, gândi Benedikt cu voce tare. Avem aici în Phoenix trei grajduri de închiriat cu cai gata înşeuaţi, şi de asemenea Baldwin dispune de un grajd pentru cai.

– Împrumută-mi rogu-te arma dumitale şerifule, îl rugă McQuade. Nu cred că-l vom mai prinde pe Buster Caldwell în interiorul graniţelor statului. Nu este timp acum de şovăială.

– Ai grijă cum te mişti McQuade, murmură şeriful şi-i dădu vânătorului de recompense carabina sa, marca Henry.

McQuade se repezi pe scări în jos şi o luă la fugă de parcă însuşi diavolul ar fi alergat în spatele lui. Ajunse curând la

grajdul unde îi era adăpostit calul. Dar şi întâmplarea îşi joacă rolul ei. Când ajunse la poarta stabilimentului îl zări pe Caldwell care purta un cal înşeuat de dârlogi străduindu-se să ajungă la poartă. Ucigaşul îl zări în acelaşi moment. Cu un blestem scăpat printre dinţi Caldwell lăsă să cadă dârlogii bidiviului, trase carabina din apărătoarea ei, şi dispăru fulgerător îndărăt în grajd.

La a doua săritură îşi încărcase arma, iar asta fără a-l încetini câtuşi de puţin. În momentul următor un glonte vâjâi prin aer pierzându-se prin curte. După asta dispăru într-o boxă goală respirând din greu. Stresul acumulat al nervilor săi îi provocă un geamăt chinuit asemănător unui sughiţ. McQuade rămăsese în dosul uşii, lipit de perete.

– Renunţă Caldwell. Recunoaşte în fine că ai pierdut.

– Pe dracu să te ia, câine blestemat! Îndrăzneşte numai să intri şi să mă scoţi afară! urlă cuprins de isterie Caldwell. Nervii îl părăsiseră complet. De-abia aştept să te umplu de plumbi. Hei, ce se aude vânător murdar de oameni? De ce nu te arăţi?

Buster Caldwell începu să tragă, ca scos din minţi. Gloanţele sale loviră peretele grajdului lângă uşă. În boxe caii începură să boncăluiască înnebuniţi. Se ridicau în două picioare, nechezau azvârlind din copite şi zdrobind nutreţul laolaltă cu scândurile boxelor. Zgomotul făcut era de nedescris. În cele din urmă încetaseră şi împuşcăturile venite din arma lui Caldwell. După ce aruncă o privire înspre cadrul uşii se retrase din nou în grajd. Atunci îl zări pe grăjdar care se refugiase stând pe vine într-una dintre boxe şi aproape făcuse pe el de frică. Îndreptă arma asupra lui, şuierându-i.

– Sus cu tine! Ridică-te!

Nerăbdător Caldwell îşi roti carabina.

Ca ridicat pe corzi grăjdarul fu în picioare. Începu să tremure, faţa sa era schimonosită de groază din cauza fricii.

– Vei păşi înaintea mea înspre ieşire hombre! îi şuieră printre dinţi Caldwell.

După aceea din nou i se auzi vocea strigând:

– McQuade! Ascultă-mă cu atenţie! L-am luat ostatec pe grăjdar. Vei face ceea ce îţi ordon. Aduci calul în faţa porţii, după care dispari. Dacă n-o faci grăjdarul are să-ţi mulţumească atunci când va primi un glonte între umeri.

După asta se instală din nou tăcerea.

– La dracu', McQuade, răspunde-mi!

Nervii lui Caldwell erau pe punctul de-a ceda complet. Cuvintele lui Caldwell se amestecau împreună cu larma stârnită de caii cuprinşi de panică. Caldwell însă nu primi nici un răspuns. Scoase din nou o înjurătură groaznică după care îl împinse pe omul cuprins de spaimă cu ţeava armei.

– Mişcă-ţi copitele hombre!

Cu paşi târşâiţi grăjdarul se apropie de poartă. Panica de care era cuprins îi paralizase până şi gâtlejul. Pe faţa sa îi jucau muşchii. În cele din urmă păşi în curte. Silueta acestuia arunca o umbră lungă. Calul pe care Caldwell îl înşeuase avansase până la troaca cu apă pe care tocmai o sorbea. Cu coada se lovea peste coapse. Până la troacă mai erau zece paşi.

– Opreşte-te! îl somă Caldwell şi în momentul când omul se opri îl întrebă: Vezi pe cineva în curte?

– Nu, izbuti să scoată cuvintele omul, aproape sugrumat de frică. Nu este nimeni.

– Dă-i drumul mai departe! Grăjdarul ascultă.

Caldwell îl urmă şi ieşi în aer liber. Privirea sa cercetătoare făcu ocolul curţii.

Ţeava armei sale îi urmă aceeaşi traiectorie circulară. Curtea era pustie.

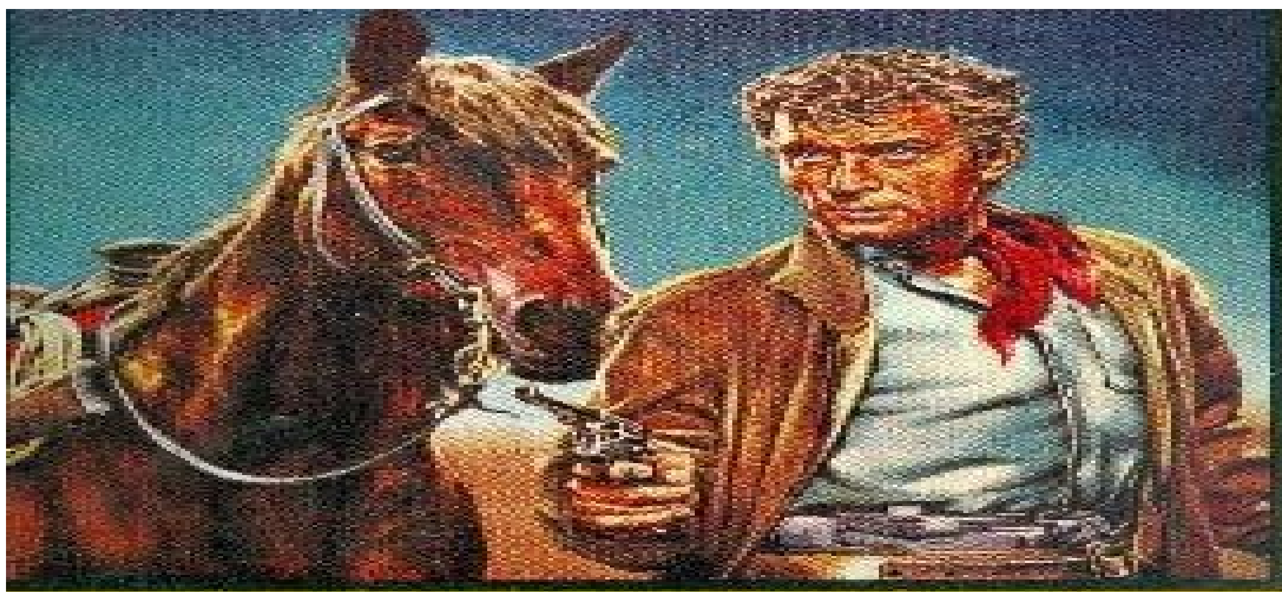
Expresia de nedumerire de pe faţa lui Caldwell se accentuă. Asasinul îşi simţea tremuratul mâinilor sale, iar transpiraţia îi inundase faţa. Când ajunseră în apropierea calului, Caldwell îi dădu un brânci grăjdarului, care căzu undeva lateral, în praf. Ucigaşul îşi propti piciorul stâng în şea, căută să se apuce de cornul proeminent al şeii rotindu-se pur şi simplu în chingi. În clipa când vru să direcţioneze calul se auzi glasul cu rezonanţe metalice a lui McQuade:

– Mâinile sus, Caldwell. Dansul s-a sfârşit.

McQuade se ridicase în sus de pe acoperişul grajdului. Carabina Henry o ţinea la nivelul şoldului gata de tragere. Ţeava armei reflecta lumina soarelui făcând-o să strălucească întocmai ca aurul. Paralizat de groază cu respiraţia gâfâind care-i ieşea sacadat din piept, banditul înţelesese în sfârşit că va sângera de moarte aici în praful curţii grajdului dacă nu va ceda. Poate că tribunalul îi va acorda clemenţă. De pe faţa lui

McQuade nu se putea desprinde vreun sentiment de milă, oarecare. O fierbinţeală mortală îl cuprinse, pe care Caldwell o resimţi din plin, prin toţi porii. Încet Buster Caldwell ridică mâinile. Deodată în curtea grajdului apăru şeriful. Acesta întinse pistolul său cu şase gloanţe asupra călăreţului.

– Coboară de pe cal, Caldwell. Te arestez în numele legii.

Capitolul X

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU McQuade şi şeriful părăsiră clădirea unde rezida, exercitându-şi atribuţiile omul legii. În faţa biroului cei doi se opriră iar şeriful luă din nou cuvântul:

– Fără dumneata n-ar fi fost posibil să lămurim atât de repede cele două cazuri de crimă. Acum voi merge la Joana şi-o voi face să înţeleagă că pentru crimă în acest stat este prevăzută pedeapsa cu moartea prin spânzurare, chiar şi în cazul femeilor. Va fi foarte dezamăgită să afle că iubitul ei a cântat ca un papagal. Acum va şti la ce se poate aştepta atunci când au complotat punând la cale cele două crime.

– Ce vei face mai departe McQuade?

– Se va găsi ceva de făcut şi pentru mine, murmură acesta.

Şeriful îi întinse mâna.

– În Phoenix vei fi mereu binevenit. Chiar dacă la început nu te-am tratat cu prietenie, între timp mi-am revizuit părerea. Dumnezeu să fie cu dumneata McQuade.

– Adio. Rămâi cu bine şerifule.

McQuade îşi desprinse mâna din cea a şerifului şi se deplasă în zona cu anunţuri cu mandat de aducere, care era atârnată la vedere pe-un perete. După ce studie lista cu atenţie desprinse o foaie de urmărire o împături în două şi şi-o vârî în buzunarul mantalei. Tom Benedikt care nu-l scăpase din vedere îl întrebă:

– Despre cine este vorba?
– Strother Brady, îi replică McQuade. Ucigaşul unui şerif.
– Brady cred să s-a refugiat undeva în Mexic.
McQuade ridică din umeri.
– Graniţele nu joacă nici un rol în afacerea asta.
După această explicaţie ridică mâna dreaptă pentru un salut, apoi se întoarse pe călcâie pornind să-şi ia calul.

SFÂRŞIT

DESPRE AUTOR

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.*

Romanul de faţă, face parte dintr-o altă serie de mare succes, DER KOPFGELDJÄGER, VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE care numără peste o sută de volume, şi pe care autorul le scrie chiar în momentul de faţă. Voi traduce câte romane voi putea obţine în format electronic, deoarece această serie se pare că este elaborată exclusiv în acest format. Pe această cale aduc mulţumiri domnului Petrică Creanu din Timişoara, care mă aprovizionează constant cu operele autorului Peter Hackett, cel mai bun autor de westernuri după moartea lui G.F UNGER, din 3 august 2005, la vârsta de 84 de ani.

Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western
Pete Hackett
Trug den Stern für Wichita
Pete Hackett
Gunsmoke Kirby
Pete Hackett
Stirb
Western
PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
FRIEDHOF DER
WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
DIE FALLE AM ARAVAIPA CREEK
CASSIOPEIAPRESS
U.S.MARSHAL BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western
WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
WIE EIN RUDEL BLUTHUNDE
CASSIOPEIAPRESS

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

Au mai apărut

